

til noget af de 3 jydskes Selskaber, end hvad jeg som Bruger kan kende, jeg staar ikke i andet Forhold til dem end som Bruger. Men samtidig maa jeg sige, at mange af Beboerne, som benytte Telefon, have en Følelse af, at den Indgriben, som Staten tilsigter i Henhold til den ny Telefonlov, først og fremmest vil betyde en betydelig fordyret Udgift ved Benyttelse af Telefonen. Man kan sikkert gaa ud fra, at Lovens Hensigt ikke har været ligefrem at klemme Vejret af de bestaaende Selskaber, for at Staten kunde komme til med en Forretning der, thi i saa Fald havde det været naturligere straks at undlive Selskaberne ved Loven. Loven blev ydet først og fremmest i Beboernes, i Brugernes Interesse, altsaa for at sikre Brugerne en Garanti for, at Selskaberne fulgte med i Udviklingen, sørgede for godt Materiel, ensartet Betjening o. s. v., og ligeledes blev den givet for at sikre Beboerne mod, at Selskaberne — man kan vel ikke sige — trak Brugerne op, i alt Fald ikke stillede større Fordringer, end nødvendigt og rimeligt vilde være. Men saa synes jeg ogsaa, at man maa gaa ud fra, at naar disse Betingelser bleve opfyldte, er Publikum bedst tjent med, at de Selskaber, som hidtil have besørget Telefoneringen, fik Lov at leve og ikke hindres i deres Udvikling, thi deres Udvikling kan kun være i Publikums Interesse. Da vi fik den ny Telefonlov, var den første Side, vi lærte at kende af den ovre i Jylland, den, at vi bleve kappede væk fra Fyn. Det sydjyske Selskab og det fynske Selskab havde i Fællesskab et Kabel over Fyn. Nu blev der givet Ordre til, at det skulde kappes væk, og det er der ikke noget at sige til, thi ude paa Søterritoriet er det Staten, der raader. Men naturligvis er det for Beboerne, navnlig i Sydjylland, en ikke ringe Ulempe og medfører en ikke ringe Fordyrelse i mange Forhold. Før kunde man for sit Abonnement uden en Øres Særudgift ringe enhver fynsk By op og tale med den. Det er forbi nu. Naar man nu skal tale med Fyn, maa man gaa til Staten, give Staten Gebyr og benytte Statstelefonen. Jeg siger, at det kan endda gaa. Men selvfølgelig maatte der blive en Del Misstemning, da man senere erfarede, at Jylland skulde stykkes ud i en hel Række smaa Provinser, uden for hvilke man ikke maatte benytte sin Telefon, altsaa ved Indførelsen af dette Nabobysystem, som den ærede Ordfører omtalte i Gaar, og som ellers er aldeles ukendt i de andre Provinser. Brugere derovre maatte na-

turligt finde, at det var en ret uheldig Reform. Medens man nu altsaa for sit Aarsabonnement uden nogen særlig Udgift kan ringe op og tale, saa vidt Materiellet i det hele tillader det, og i saa lang Tid man kan faa Samtale, skal det fremtidig være saaledes, at naar man vil tale uden for sin Naboby, skal man tale som Statens Kunde og betale sit Gebyr der. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er et Forhold, som bedst kunde regulere sig selv. Publikum vilde efterhaanden føle, hvor langt op i Rækken af de forskellige Byer paa Jyllands Kyst man i en nogenlunde rimelig Tid vilde kunne tale ved Hjælp af det private Selskab, og det vilde efterhaanden selv finde Grænserne for, naar man stod sig bedst ved at betale et særligt Gebyr for at komme til at tale gennem Statstelefonen. I hvert Tilfælde er det aabenbart, at det for Beboerne vil betyde en meget væsentlig aarlig Merudgift, hvis det virkelig skal stykkes saaledes ud, at man — skønt Selskabet har sin Ledning, og skønt man nu for sit Aarsabonnement har Ret til at benytte denne Ledning baade saa langt, som dette Selskabs Omraade er og Naboselskabets med — fremtidig, naar man skal tale med den næste By efter den, hvori man bor, eller, naar det er paa Landet, hvor Centralstationen er beliggende, skal gaa til Statstelefonen. Ogsaa den lange Ventetid, som hidtil er gaaet, inden Koncessionen er bleven ordnet, har medført forskellige Ulemper for Beboerne derovre. Saa vidt jeg ved — og jeg tror, at jeg kan være ret overtydet om, at det er rigtigt — forbydes det for Tiden de bestaaende Selskaber derovre at foretage Anlæg af de nødvendige Dobbeltledninger, og ønske de paa anden Vis at udvide og foretage Anlæg af anden Art inden for deres forventede Koncessionsomraade, maa det kun ske paa Betingelse af, at de forpligte sig til at fjerne disse Anlæg med 3 Maaneders Varsel uden Erstatning. Hvad der nu end kan have været at sige om de private Selskaber, kan man ikke fortænke dem i, at de paa saadanne Betingelser ere meget forsigtige eller ganske utilbøjelige til at foretage den Slags Udvidelser, overhovedet en Udvikling i Publikums Interesse, men stadig henvise til, at saa længe Koncessionsspørgsmaalet ikke er i Orden, tør de ikke foretage nogen Udvidelse. Jeg skal derfor udtale det Haab, at den højtærede Indenrigsminister vil faa dette, ganske vist vanskelige Koncessionsspørgsmaal løst og løst paa en Maade, der ikke stiller Jylland altfor ekseptionelt, og som